

ພຣະທຳດານເອນ - ເລກທີໜຶ່ງຮ້ອຍສິບສອງ

ການເປີດເຜີຍສັນຍາລັກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງອິດສະລາມ:
ຈາກນັກຍິງທະນູໄປສູ່ຜູ້ປະທັບຕາແກ່ 144,000

Jeff Pippenger
2024-03-02

ແລະພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເດັກນ້ອຍນັ້ນ; ແລະເຂົາກໍ່ຕັບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ແລະອາໄສຢູ່ໃນຖິ່ນກັນດານ,
ແລະກາຍເປັນນາຍພານຍິງທະນູ, ປະຖົມມະການ 21:20.

ອິດສະລາມເອນໄດ້ກາຍເປັນນັກທະນູ, ຊົງເປັນສັນຍາລັກຂອງສົງຄາມ,
ແລະເປັນສັນຍາລັກຂອງການພິພາກສາອັນເດັດຂາດທຸກຢ່າງໃນໂລກນີ້.

ສຽງຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ລົບໜີ ແລະຫລຸດພັນອອກຈາກແຜ່ນດິນບາບີໂລນ,
ເພື່ອປະກາດໃນຊື່ໂອນເຖິງການແກ້ໄຂຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ,
ຄືການແກ້ໄຂເພື່ອພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ. ຈົ່ງເອີ້ນບັນດານັກທະນູໃຫ້ມາຕັ້ງບາບີໂລນ:
ບັນດາທ່ານທີ່ໃກ້ຄຽງຄຸນທະນູທັງຫມົດ, ຈົ່ງຕັ້ງຄຳຍຸບັດມາໄວ້ຮັບດ້ານ; ຢ່າໃຫ້ມືຜູ້ໃດໜຶ່ງພົ້ນໄປໄດ້:
ຈົ່ງຕອບແທນນາງຕາມການກະທຳຂອງນາງ; ສົ່ງໃດທຶນາງໄດ້ກະທຳ, ກໍ່ຈົ່ງກະທຳຕໍ່ນາງຕາມນັ້ນ:
ເພາະນາງໄດ້ຈອງຫອງຕຳພຣະຢາເວ, ຕ່ອງບໍລິສຸດແຫ່ງອິສະລາມ. ເຢເຣມຢາ 50:28, 29.

ພວກນັກຍິງທະນູຈະຕອບແທນບາບີໂລນຕາມການງານຂອງນາງ,
ແລະການຕອບແທນນັ້ນເລີ່ມຂຶ້ນໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາໃນໄວງນີ້,
ພ້ອມກັບສຽງທີສອງໃນພຣະນິມິດບົດທີສິບແປດ,
ເມື່ອການພິພາກສາແບບບໍລິຫານທີ່ດຳເນີນໄປຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເໝືອນບາບີໂລນເລີ່ມຕົ້ນ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍື່ນສຽງອີນຈາກສະຫວັນ ກ່າວວ່າ, ປະຊາຊົນຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງອອກມາຈາກນາງ
ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີສ່ວນໃນບາບຂອງນາງ ແລະເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບໄພພິບັດຂອງນາງ.
ເພາະວ່າບາບຂອງນາງໄດ້ກ້ອງຂຶ້ນເຖິງສະຫວັນແລ້ວ ແລະພຣະເຈົ້າຊົງຈຳຄວາມຊົ່ວຊ້ຳຂອງນາງ.
ຈົ່ງຕອບແທນນາງດັ່ງທີ່ນາງໄດ້ຕອບແທນພວກເຈົ້າ
ແລະຈົ່ງທະວີສອງເທົ່າຕໍ່ນາງຕາມການກະທຳຂອງນາງ; ໃນຈອກທີ່ນາງໄດ້ຕົມນັ້ນ
ຈົ່ງຕົມໃຫ້ນາງສອງເທົ່າ. ນາງໄດ້ຍົກຍ້ອງຕົນເອງ ແລະດຳລົງຊີວິດຢ່າງຜຸ່ມເຜີຍຫຼາຍພຽງໃດ
ກໍ່ຈົ່ງໃຫ້ການທົ່ວມານ ແລະຄວາມໂສກເສົ້າຕໍ່ນາງຫຼາຍພຽງນັ້ນ; ເພາະນາງກ່າວໃນໃຈຂອງນາງວ່າ,
ຂ້ານັ້ງເປັນລາຊິນີ ແລະບໍ່ແມ່ນແມ່ໝ້າຍ ແລະຈະບໍ່ເຫັນຄວາມໂສກເສົ້າເລີຍ. ພຣະນິມິດ 18:4-7.

ອິດສະລາມເອນ ແລະ ຮາກ ມານດາຂອງລາວ ໄດ້ຖືກຫ້າມບາມບໍ່ໃຫ້ຮັບມຸ່ມລະດົກໃນສົດຂອງບຸດຫົວປີ ແລະ
ຖືກຂັບອອກໄປ. ດັ່ງນັ້ນ ຄວາມອົດສາຈົງກາຍເປັນແຮງຈູງໃຈໃນຄຳພະຍາກອນຂອງອິດສະລາມ ແລະ
ການສົງຄາມເປັນພາລະກົດໃນຄຳພະຍາກອນຂອງພວກເຂົາ.

ການກ່າວເຖິງເປັນຄັ້ງທຳອິດໄດ້ລ້ວມເຖິງການຫ້າມບາມທີ່ຊາຮາໄດ້ກຳນົດໄວ້ເທິງອິດສະລາມ ແລະ
ມານດາຂອງລາວ, ແລະ “ການຫ້າມບາມ” ຂອງພວກເຂົານັ້ນ

ກາຍເປັນລັກສະນະຄຳພະຍາກອນອັນສຳຄັນປະການໜຶ່ງຂອງອິດສະລາມ ຕະຫຼອດພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະ ຕະຫຼອດປະຫວັດສາດ. ລູກຫຼານຂອງອິດສະລາມເອນຈະເປັນຄົນບຳເຖືອນ ທີ່ມີຂອງເຂົາຕັ້ງແຕ່ທຸກຄົນ,
ແລະ ລັກສະນະອັນບຳເຖືອນຂອງພວກເຂົາ ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍລາບຳອາຮາບຍ ຊົງຢູ່ໃນຕະກູນມ້າ. ດັ່ງນັ້ນ
ການສົງຄາມອິດສະລາມໃນວິບັດຄັ້ງທີໜຶ່ງ ແລະ ຄັ້ງທີສອງ ຈົ່ງຖືກນຳສະເໜີເປັນນັກຮົບທີ່ຂີ້ມ້າອັນໂກດກ້າວ.

ອົດສະລາມແມ່ນຂ່າວສານແຫ່ງຜົນລະດູປາຍ,
ແລະຈົ່ງເໝາະສົມຢ່າງຍິ່ງທີ່ວິບັດທັງສາມຈະເປັນຕົວແທນຂອງສາມແນວຄຳພະຍາກອນທີ່ຈົ່ງເຈາະ,
ເພາະວ່າວິທີການຂອງຜົນລະດູປາຍແມ່ນ "ແນວໜັງຕ້ອກແນວໜັງ."
ເມື່ອລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນຂອງສອງແນວທຳອິດຖືກນຳມາລວມກັນ,
ມັນກໍ່ສ້າງຕັ້ງແນວຂອງວິບັດທັງສາມ. ແນວຄຳພະຍາກອນທັງສາມນັ້ນລ້ວນສະແດງໃຫ້ເຫັນໄລຍະເວລາແຫ່ງການ
ປະທັບຕາຄົນທັງໝົດແສນສິໝີນີ້ສິໝີນີ້.
ສາມແນວນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງໄລຍະເວລາແຫ່ງການເທລົງຂອງຜົນລະດູປາຍ,
ເພາະວ່າຜົນລະດູປາຍໄດ້ເລີ່ມພອຍລົງເມື່ອວິບັດທັງສາມມາເຖິງໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001.

"ຜົນປາຍລະດູຈະຕົກລົງເທິງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.
ທຸດສະຫວັນຜູ້ມີວິດອຳນາດອົງໜຶ່ງຈະລົງມາຈາກສະຫວັນ,
ແລະແຜ່ນດິນໂລກທັງສິ້ນຈະສ່ອງສະຫວ່າງດ້ວຍລັດສະໝີຂອງທ່ານ." Review and Herald, April 21,
1891.

ໄລຍະເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາກໍ່ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍໄລຍະເວລາທີ່ເລີ່ມໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840
ແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການມາເຖິງຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີສາມໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.
ໄລຍະເວລານັ້ນກໍ່ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ໃນ ຮາບາກຸກ ບົດທີ 2 ເຊັ່ນກັນ.
ປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການມີເລີ່ມໄດ້ເຮັດໃຫ້ຮາບາກຸກ ບົດທີ 2 ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ,
ແລະໃນການນັ້ນມັນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອທຸດສະຫວັນລົງມາໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840,
ແລະມັນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງເມື່ອທຸດສະຫວັນອົງທີສາມມາເຖິງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

ພຣະທຳຮາບາກຸກ ບົດທີສອງ ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງນິມິດນັ້ນ ນິມິດຈະ "ເວົ້າ." ໃນຂໍ້ທີ່ສາມ
ຂອງພຣະນິມິດ ບົດທີສິບ ທຸດສະຫວັນອົງນັ້ນໄດ້ຮ້ອງ (ເວົ້າ) ດ້ວຍສຽງອັນດັງກ້ອງ, ແລະໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ
1844 ທຸດສະຫວັນອົງດຽວກັນນັ້ນໄດ້ສຳບານ (ເວົ້າ) ວ່າ "ເວລາຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ."
ຄົນຍາມຂອງຮາບາກຸກໃນຂໍ້ທີ່ໜຶ່ງ ຂອງບົດທີສອງ ຕັ້ງຢູ່ຫົວທີ 11 ສິງຫາ 1840, ເພາະວ່າໃນເວລານັ້ນເອງ
ພວກຄົນຍາມໄດ້ຍົກສຽງຂອງຕົນຂຶ້ນ.

ໃນການກະບົດໃນປີ 1888 ຊຶ່ງ ຊິດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ລະບຸວ່າເປັນຕົວແທນຂອງທຸດສະຫວັນໃນພຣະນິມິດບົດທີ 18
ຜູ້ທີ່ຈະສ່ອງແຈ້ງແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງ, ພວກຍາມເຜົາ (Jones ແລະ Waggoner)
ໄດ້ຍົກ "ສຽງ" ຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນດັງສຽງແກ,
ເພື່ອສະແດງການລ່ວງລະເມີດຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າແກ່ພວກເຂົາ,
ເພາະຂ່າວສານຂອງພວກເຂົາຄືຂ່າວສານເຖິງລາວດີກຍ. ໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001,
ຊຶ່ງໄດ້ຖືກພິມແບບໄວ້ໃດຍປະຫວັດສາດຂອງປີ 1888,
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ນຳພາປະຊາຊົນໃນວັນສຸດທ້າຍຂອງພຣະອົງກັບໄປສູ່ທາງເກົາແກ່ຂອງເຢເຣມີຢາ,
ບ່ອນທີ່ບິດໂຟ້ງພວກຍາມເຜົາ.
ການສະເດັດລົງມາຂອງທຸດສະຫວັນໝາຍເຖິງການມາເຖິງຂອງພວກຍາມເຜົາຕາມຄຳພະຍາກອນ.

"ສຽງ" ທີ່ໄດ້ມາເຖິງໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ໄດ້ຖືກປະກາດຜ່ານທາງຜູ້ຍາມ, ແລະ ເຢເຣມີຢາໄດ້ຖືກບອກວ່າ
ຖ້າລາວຈະກັບຄືນສູ່ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງຂອງລາວ
ລາວຈະກາຍເປັນພຣະໂອດຖຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອນິມິດທີ່ໄດ້ລ່າຊ້ານັ້ນມາເຖິງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ໃນທີ່ສຸດ
ມັນກໍ່ "ເວົ້າ." ຊ່ວງເວລາໃນພຣະທຳ ຮາບາກຸກ ບົດທີ 2 ຊຶ່ງໄດ້ສຳເລັດເປັນຈົງໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກ
Millerite ສະແດງໃຫ້ເຫັນຊ່ວງເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາຂອງຜູ້ໜັງແສນສິໝີນີ້ສິໝີນີ້.

ເປັນສົງຄາມເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະຕະຫຼົກວ່າ ຕັ້ງແຕ່ວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ຈົນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ນັ້ນ
ສະແດງເຖິງການປະທັບຕາຂອງຜູ້ໜັງແສນສິໝີນີ້ສິໝີນີ້, ຊຶ່ງເປັນຊ່ວງເວລາທີ່ຜົນປາຍຖືກເທລົງມາ.

ເປັນສິ່ງຈຳເປັນ ເພາະວ່າຂ່າວສານເລື່ອງຜົນປາຍຈະຕ້ອງຖືກຈຳແນກໂດຍວິທີການ “ແຖວເທິງແຖວ.” ຊ່ວງເວລາພິເສດນີ້ ຊຶ່ງເປັນການປະທັບຕາຂອງຜູ້ໜັງແສນສີໝືນສີຟ້າ ຖືກນຳສະເໜີຊ້າໆໃນແນວຄຳພະຍາກອນ, ແລະກໍເປັນເຊັ່ນນັ້ນໃນຮາບາກຸກ 2, ຊຶ່ງ Sister White ໄດ້ລະບຸໂດຍກົງວ່າໄດ້ສຳເລັດໃນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການ Millerite. ນາງຍັງໄດ້ສອນຊ້າໆອີກວ່າ ປະຫວັດສາດຂອງ Millerite ຖືກທຳໃຫ້ເກີດຊ້ຳອີກໃນປະຫວັດສາດຂອງຜູ້ໜັງແສນສີໝືນສີຟ້າ.

“ປະສົມປະສານຢູ່ກັບຄຳພະຍາກອນທັງຫຼາຍທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຖືວ່າເປັນຄຳທີ່ນຳໃຊ້ກັບເວລາແຫ່ງການສະເດັດ ມາຄົງທີ່ສອງ ນັ້ນ ມີຄຳສັ່ງສອນທີ່ເໝາະສົມໂດຍພິເສດກັບສະພາບແຫ່ງຄວາມບໍ່ແນໃຈແລະຄວາມຄອຍຖ້າ ດ້ວຍໃຈລັບຂອງພວກເຂົາ ແລະເປັນການໝູນໃຈພວກເຂົາໃຫ້ຄອຍຖ້າຢ່າງອົດທົນໃນຄວາມເຊື່ອ ວ່າສິ່ງທີ່ບັດນີ້ມີມົນຕຳຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາ ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ແຈ້ງຊັດໃນເວລາອັນສົມຄວນ.”

ໃນບັນດາຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້ ມີຄຳພະຍາກອນໃນ Habakkuk 2:1–4 ວ່າ:
“ຂ້າພະເຈົ້າຈະຢືນຢູ່ເທິງຫໍຜ້າຍາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະຈະຂຶ້ນໄປຢືນຢູ່ເທິງຫໍຄອຍ ແລະຈະຜ້າຄອຍເບຶ້ງວ່າ ພຣະອົງຈະກ່າວຫຍັງແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະຕອບຢ່າງໃດເມື່ອຖືກຕິດຕື່ນ.
ແລະພຣະຢາເວໄດ້ຕອບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະກ່າວວ່າ, ຈົ່ງຂຽນນິມິດນັ້ນ
ແລະເຮັດໃຫ້ແຈ້ງເຈນໄວ້ເທິງແຜ່ນຈາລຶກ ເພື່ອວ່າຜູ້ອ່ານມັນຈະໄດ້ແລ່ນ.
ເພາະນິມິດນັ້ນຍັງສຳລັບເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ ແຕ່ໃນວາລະສຸດທ້າຍມັນຈະກ່າວອອກ ແລະຈະບໍ່ມີສາ;
ເຖິງແມ່ນມັນຊັກຊ້າ ກໍຈົ່ງຄອຍຖ້າມັນ; ເພາະມັນຈະມາຢ່າງແນ່ນອນ ມັນຈະບໍ່ຊັກຊ້າ. ຈົ່ງເບິ່ງ,
ຈົດວິນຍານຂອງຜູ້ທີ່ຍົກຕົນຂຶ້ນນັ້ນບໍ່ທ່ຽງທ່າຢູ່ໃນຕົວເຂົາ;
ແຕ່ຜູ້ຊອບທຳຈະມີຊີວິດຢູ່ໂດຍຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ.”

ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນປີ 1842 ທົດທາງທີ່ໄດ້ຮັບໃນຄຳພະຍາກອນນີ້ວ່າ “ໃຫ້ຂຽນນິມິດນັ້ນ ແລະເຮັດໃຫ້ມັນແຈ້ງໃນແຜ່ນຈາລຶກ ເພື່ອວ່າຜູ້ທີ່ອ່ານຈະໄດ້ແລ່ນໄປ” ໄດ້ຊັກນຳໃຫ້ Charles Fitch ຈັດກຽມແຜນພູມຄຳພະຍາກອນໜັງເພື່ອອະທິບາຍນິມິດຕ່າງໆໃນພຣະທຳດານເືອນ ແລະ ພຣະນິມິດ. ການຕີພິມແຜນພູມນີ້ໄດ້ຖືກເຫັນວ່າເປັນການສຳເລັດຕາມພຣະບັນຊາທີ່ໄດ້ປະທານແກ່ຮາບາກຸກ. ແຕ່ໃນເວລານັ້ນ ບໍ່ມີໃຜໃດສັງເກດເຫັນວ່າ ໃນຄຳພະຍາກອນດຽວກັນນັ້ນໄດ້ນຳສະເໜີເຖິງຄວາມຊັກຊ້າອັນ ເຫັນໄດ້ໃນການສຳເລັດຂອງນິມິດ—ເປັນເວລາແຫ່ງການຖ້າຄອຍ. ຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງ ຂໍພຣະຄຳນີ້ໄດ້ບຳກົດວ່າມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງ: “ເພາະນິມິດນັ້ນຍັງມີກຳນົດເວລາຂອງມັນ ແຕ່ໃນບັນຍາຍມັນຈະກ່າວ ແລະຈະບໍ່ມີສາ; ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຊັກຊ້າ ກໍຈົ່ງຄອຍມັນ ເພາະມັນຈະມາແນ່ນອນ ມັນຈະບໍ່ຊັກຊ້າ.... ຄົນຊອບທຳຈະດຳລົງຊີວິດໂດຍຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ.”

ສ່ວນໜັງຂອງຄຳພະຍາກອນຂອງເອເຊກຽນກໍເປັນແຫຼ່ງແຫ່ງກຳລັງໃຈ ແລະ ການປອບໃຈແກ່ຜູ້ເຊື່ອທັງຫຼາຍດ້ວຍວ່າ: “ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ ວ່າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ສຸພາສິດນັ້ນຄືທັງພິພິດພິດພິດໃນແຜ່ນດິນອີສະຣາເອນ ໂດຍກ່າວວ່າ, ວັນເວລາຖືກຍຶດຍາວອອກໄປ ແລະ ທຸກນິມິດກໍລົ້ມເຫຼວບໍ່? ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງປອກພວກເຂົາວ່າ, ພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນເຈົ້າຕັດດັ່ງນີ້.... ວັນເວລານັ້ນຢູ່ໃກ້ແລ້ວ ແລະ ຜົນສຳເລັດຂອງທຸກນິມິດ.... ເຮົາຈະກ່າວ ແລະ ຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາຈະກ່າວນັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນ; ມັນຈະບໍ່ຖືກຍຶດຍາວອອກໄປອີກ.”
“ພວກວົງວານອີສະຣາເອນກ່າວວ່າ, ນິມິດທີ່ລາວເຫັນນັ້ນເປັນສຳລັບຫຼາຍວັນທີ່ຈະມາພາຍຫຼັງ ແລະ ລາວພະຍາກອນເຖິງເວລາທີ່ຍັງຢູ່ໃກ້. ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນເຈົ້າຕັດດັ່ງນີ້; ຈະບໍ່ມີຖ້ອຍຄຳໃດໆຂອງເຮົາຖືກຍຶດຍາວອອກໄປອີກຕື່ມ, ແຕ່ຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້ນັ້ນຈະສຳເລັດ.”
ເອເຊກຽນ 12:21–25, 27, 28.” ສົງຄາມຄັ້ງໃຫຍ່, 391–393.

ພວກມັນເລີ່ມໂຮມພຽງແຕ່ເຫັນຕົນເອງວ່າກຳລັງເຮັດໃຫ້ຄຳອຸປະມາເລື່ອງຍິງພົມມະຈັນສົບຄົນ ແລະ ຮາບາກຸກ ບົດທີ 2 ສຳເລັດເປັນຈົ່ງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຖືກນຳໃຫ້ເຫັນອີກວ່າ ປະຫວັດສາດພິພິດພິດພິດກຳລັງເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້ສຳເລັດຢູ່ນັ້ນ ກໍແມ່ນການລະບຸຂອງເອເຊກຽນເຖິງປະຫວັດສາດດຽວກັນນັ້ນເອງ ບ່ອນທີ່ “ຜົນຂອງນິມິດທຸກຢ່າງ”

ຈະສຳເລັດເປັນຈົງ. ແນວປະຫວັດສາດທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງການປະທັບຕາຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້ນ ແມ່ນບ່ອນທີ່ຜົນຂອງນິຕິທຸກຢ່າງໄດ້ສຳເລັດເປັນຈົງ!

ເສັ້ນຕ່າງໆທີ່ເປັນຕົວແທນໄລຍະເວລາຂອງຜົນຊ້ຳຢ ແລະ ການປະທັບຕາແກ່ຄົນຈຳນວນໜຶ່ງແສນສີບີບສີຟ້ນ ຖືກນຳມາຮວບຮວມເຂົ້າດ້ວຍກັນ ເພື່ອສະຖາປະນາວ່າ

ປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນັ້ນຍ່ອມມີລາຍເຊັນຂອງ Alpha ແລະ Omega ຢ່າງສະເໝີ.

ປະຫວັດສາດຂອງພວກ Millerite ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍສຽງຂອງທູດສະຫວັນໃນ ພຣະນິມິດ ບົດທີ 10, ແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍສຽງດຽວກັນນັ້ນ. ວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001 ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍສຽງທຳອິດຂອງ ພຣະນິມິດ ບົດທີ 18, ແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍສຽງທີສອງຂອງ ພຣະນິມິດ ບົດທີ 18. ຮາບາກຸກ ບົດທີ 2

ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍສຽງຂອງຜູ້ຍາມ, ແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍສຽງຂອງຜູ້ຍາມຂອງເຢເຣມີຍາ.

ວິບັດປະການທຳອິດເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍ Mohammed, ແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍ Mohammed II.

ວິບັດປະການທີສອງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການປ່ອຍທູດສະຫວັນທັງສີຂອງອິດສະລາມ

ແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການຫັກຫ້າມອິດສະລາມ.

ວິທີການທີ່ເປັນຜົນປາຍລະດູນັ້ນ ແມ່ນວິທີການ “ເສັ້ນເທິງເສັ້ນ” ຂອງເອຊາຢາ, ແລະ

ເສັ້ນຕ່າງໆທີ່ຖືກນຳມາປະກອບກັນເພື່ອຊີ້ບອກ ແລະ ສະຖາປະນາຂ່າວສານແຫ່ງຜົນປາຍລະດູ

ຍ່ອມມີລາຍເຊັນຂອງ Alpha ແລະ Omega ຢູ່ຢ່າງສະເໝີ. ວິບັດຄັ້ງທຳອິດໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 9

ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍ Mohammed ແລະ ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍ Mohammed II.

ໄລຍະນັ້ນຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງປະເພດຂອງສົງຄາມ,

ປະເພດທຳອິດແມ່ນການໃຈມຕິຕິໂຮມຢ່າງບໍ່ເປັນລະບຽບ ຊຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນຢ່າງແທ້ຈິງກັບ Abubakar, ແລະ

ຕໍ່ຈາກນັ້ນແມ່ນໄລຍະເວລາໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີ

ທີ່ໃນນັ້ນສົງຄາມຢ່າງເປັນລະບຽບຄັ້ງທຳອິດຂອງອິດສະລາມໄດ້ຖືກດຳເນີນໃຫ້ສຳເລັດ.

ໄລຍະເວລາໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີນັ້ນ ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາຂອງ “ຫ້າເດືອນ”.

ວິບັດທີສອງກໍ່ມີຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາເຊັນກັນ ຄື ສາມຮ້ອຍເກົ້າສິບເອັດປີກັບສິບຫ້າວັນ. ດັ່ງນັ້ນ

ເນື່ອງຈາກໂຄງສ້າງທາງພະຍາກອນຂອງວິບັດທຳອິດແລະວິບັດທີສອງ

ຊີ້ບອກຈຸດສິ້ນສຸດໂດຍຄວາມສຳພັນກັບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ ດັ່ງນັ້ນໃນນັ້ນຈຶ່ງມີການແບ່ງແຍກລະຫວ່າງການປະທັບຕາ

ແລະ ໄລຍະເວລາທີ່ຈຳເພາະໜຶ່ງ.

ຂະບວນການປະທັບຕາໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໃນຕອນເລີ່ມຂອງປະຫວັດຂອງວິບັດທຳອິດ ແລະ

ມັນໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງວິບັດທີສອງ.

ສົງຄາມຕາມຫຼັງການປະທັບຕາໃນຂໍ້ທີສີ່, ໃນວິບັດທຳອິດ, ແມ່ນ “ຫ້າເດືອນ” (ໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີ).

ຫ້າເດືອນນີ້ຖືກລະບຸໄວ້ສອງຄັ້ງ, ຄັ້ງໜຶ່ງໃນຂໍ້ທີຫ້າ ແລະ ອີກຄັ້ງໃນຂໍ້ທີສິບ.

ສົງຄາມນີ້ກໍ່ຂະບວນການປະທັບຕາຈາກວັນທີ 11 ສິງຫາ, 1840 ຫາ ວັນທີ 22 ຕຸລາ, 1844 ໃນວິບັດທີສອງ

ແມ່ນຄຳພະຍາກອນເລື່ອງ “ຊົ່ວໂມງ, ວັນ, ເດືອນ, ແລະ ປີ” (ສາມຮ້ອຍເກົ້າສິບເອັດປີ ແລະ ສິບຫ້າວັນ),

ໃນຂໍ້ທີສິບຫ້າ. ຮ່ວມກັນເປັນເສັ້ນຕ່າງເລື່ອງອັນດຽວ, ແກກທິຫ້າ ແລະ ແກກທິຫົກ ເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ

ສິ້ນສຸດດ້ວຍພາບປະກອບຂອງຂະບວນການປະທັບຕາ.

ດັ່ງເປັນສອງເສັ້ນ, ເມື່ອນຳມາປະຍຸກຕາມຫຼັກ “ເສັ້ນເທິງເສັ້ນ” ພວກມັນຊີ້ບອກຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແລະຈຸດສິ້ນສຸດ

ທີ່ຖືກໝາຍໄວ້ໂດຍ Mohammed ຄົນທຳອິດ ແລະ Mohammed ຄົນທີສອງ. ຕາມຫຼັກ “ເສັ້ນເທິງເສັ້ນ”

ພວກມັນລະບຸສອງຊ່ວງເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະເສັ້ນ,

ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນເນື່ອງຈາກແຕ່ລະເສັ້ນມີຄຳພະຍາກອນດ້ານເວລາ. ໃນປະຫວັດຂອງວິບັດທຳອິດ,

ອິດສະລາມໄດ້ຖືກກຳນົດໃຫ້ “ເຮັດໃຫ້ບາດເຈັບ” ແກ່ Rome, ແລະໃນວິບັດທີສອງ, ມັນໄດ້ຖືກກຳນົດໃຫ້ “ຂ້າ”

Rome. ວິບັດທຳອິດເປັນສົງຄາມດ້ວຍຫອກ, ດາບ ແລະ ລູກທະນູ,

ແລະວິບັດທິສອງໄດ້ນຳດິນບິນເຂົ້າມາເປັນອາວຸດ.

“ຂໍ້ 10. ແລະພວກມັນມີຫຼາຍຄຳຍຖືກແຕ່ງຕັ້ງ, ແລະໃນຫຼາຍຂອງພວກມັນມີເຫຼັກໄນ;
ແລະອຳນາດຂອງພວກມັນແມ່ນເພື່ອທຳອິດຕະລາຍແກ່ມະນຸດເປັນເວລາຫຼ້າເດືອນ. 11.
ແລະພວກມັນມີກະສັດອົງໜຶ່ງປົກຄອງພວກມັນ, ຜູ້ຊຶ້ງເປັນທູດສະຫວັນແຫ່ງທຸບເຫວລິກສຸດ;
ພຣະນາມຂອງຜູ້ນັ້ນໃນພາສາເຮັບຣົວແມ່ນ ອາບັດໂດນ, ແຕ່ໃນພາສາກຣີກພຣະນາມຂອງຜູ້ນັ້ນແມ່ນ
ອາໂບລໂອນ.”

“ເທົ່າທີ່ຜ່ານມານີ້, Keith ໄດ້ສະໜອງພາບປະກອບໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາກ່ຽວກັບການເປົ້າແກທັງຫ້ອັນທຳອິດ.
ແຕ່ບັດພິວກເຮົາຈຳຕ້ອງລາຈາກລາວ
ແລະດຳເນີນຕົວໄປສູ່ການນຳລັກສະນະໃໝ່ຂອງຄຳພະຍາກອນທີ່ໄດ້ນຳເຂົ້າມາໃນບ່ອນນີ້ມາປະຍຸກຕົວໃຊ້; ຄື,
ຊ່ວຍເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.”

“ອຳນາດຂອງພວກເຂົາແມ່ນເພື່ອທຳຮ້າຍມະນຸດຫຼ້າເດືອນ.—1. ຄຳຖາມເກີດຂຶ້ນວ່າ, ມະນຸດໃດທີ່ພິວກເຂົາ
ຈະທຳຮ້າຍເປັນເວລາຫຼ້າເດືອນ?—ແນ່ນອນວ່າແມ່ນພວກດຽວກັນກັບທີ່ມາພວກເຂົາຈະຂ້າ (ເບິ່ງ ຂໍ້
15); ‘ສ່ວນທີ່ສາມຂອງມະນຸດ,’ ຫຼືສ່ວນທີ່ສາມຂອງຈັກກະວັດໂຣມັນ,—ຄືພາກສ່ວນກຣີກຂອງມັນ.”

“2. ພວກເຂົາຈະເລີ່ມວຽກແຫ່ງການທຳລະມານຂອງຕົນເມື່ອໃດ? ຂໍ້ທີ 11 ໄດ້ຕອບຄຳຖາມນັ້ນ.”

“(1) ‘ພວກເຂົາມີກະສັດອົງໜຶ່ງປົກຄອງພວກເຂົາ.’ ນັບຈາກການຕາຍຂອງ Mohammed
ຈົນເກືອບເຖິງທ້າຍສະຕະວັດທີສິບສາມ, ພວກ Mohammedans
ໄດ້ແຕກແຍກອອກເປັນຫຼາຍຝ່າຍພາຍໃຕ້ຜູ້ນຳຫຼາຍຄົນ,
ໂດຍບໍ່ມີລັດຖະບານພົນລະເຮືອນສ່ວນກາງທີ່ແຜ່ຂະຫຍາຍຄອບຄຸມພວກເຂົາທັງໝົດ.
ໃກ້ທ້າຍສະຕະວັດທີສິບສາມ, Othman ໄດ້ສ້າງຕັ້ງລັດຖະບານໜຶ່ງຂຶ້ນ
ຊຶ່ງນັບແຕ່ນັ້ນມາເປັນທີ່ຮູ້ຈັກວ່າລັດຖະບານ ຫຼືຈັກກະພັດ Ottoman,
ອັນໄດ້ຕົບໃຫຍ່ຂຶ້ນຈົນແຜ່ອຳນາດຄອບຄຸມບັນດາເຜົ່າ Mohammedan ທີ່ສຳຄັນທັງໝົດ,
ລວບຮວມພວກເຂົາເຂົ້າເປັນລາຊະອານາຈັກໃຫຍ່ອັນດຽວ.”

“(2) ລັກສະນະຂອງກະສັດ. ‘ຜູ້ຊຶ້ງເປັນທູດສະຫວັນແຫ່ງທຸມເລກິທິບໍ່ມີກິນ.’
ທູດສະຫວັນໝາຍເຖິງຜູ້ສົ່ງຂ່າວ, ຜູ້ຮັບໃຊ້, ຈະເປັນຜ່າຍດີທີ່ຜ່າຍຊົ່ວກໄດ້,
ແລະບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງສົ່ງຊົ່ວວິນຍານເທົ່ານັ້ນສະເໝີໄປ. ‘ທູດສະຫວັນແຫ່ງທຸມເລກິທິບໍ່ມີກິນ,’ ຫຼື
ຜູ້ຮັບໃຊ້ສູງສຸດແຫ່ງສາສະໜາທີ່ອອກມາຈາກບ່ອນນັ້ນເມື່ອມັນຖືກເປີດອອກ.
ສາສະໜານັ້ນຄືສາສະໜາມຮຳມັດ, ແລະສຸດຕ່າງແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ສູງສຸດຂອງມັນ. ‘ສຸດຕ່າງ, ຫຼື grand
Seignior, ຕາມທີ່ເຂົາເອີ້ນກັນໄດ້ທັງສອງຢ່າງນັ້ນ, ຍັງເປັນ Supreme Caliph ຫຼື
ມະຫາປະໂຮຫິດສູງສຸດອີກດ້ວຍ, ໂດຍຮວບຮວມໄວ້ໃນບຸກຄົນຂອງລາວເອງ
ທັງກຽດສັກສີທາງວິນຍານອັນສູງສຸດ ແລະ ອຳນາດທາງໂລກອັນສູງສຸດ.’—World As It Is, p.361.”

“(3) ນາມຂອງລາວ. ໃນພາສາເຮັບຣົວ, ‘Abaddon,’ ຜູ້ທຳລາຍ; ໃນພາສາກຣີກ, ‘Apollyon,’
ຜູ້ທີ່ກຳຈັດໃຫ້ໝົດສິນ, ຫຼືທຳລາຍ. ການທີ່ມີສອງນາມທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນສອງພາສາ ຍ່ອມເຫັນໄດ້ຊັດວ່າ
ສົ່ງທິຕົງໃຈໃຫ້ຖືກສະແດງອອກນັ້ນ ແມ່ນລັກສະນະ ຫາກບໍ່ແມ່ນນາມຂອງອຳນາດນັ້ນ. ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ,
ຕາມທີ່ໄດ້ສະແດງໄວ້ໃນທັງສອງພາສາ, ລາວແມ່ນຜູ້ທຳລາຍ. ນັ້ນແຫຼະເປັນລັກສະນະຂອງລັດຖະບານ
Ottoman ມາໂດຍຕະຫຼອດ.”

“ແຕ່ເມື່ອໃດ Othman ໄດ້ເລີ່ມການໂຈມຕີເປັນຄັ້ງທຳອິດຂອງລາວຕໍ່ອານາຈັກກຣີກ?—ຕາມທີ່ Gibbon,
Decline and Fall, etc., ກ່າວໄວ້ວ່າ, ‘Othman ໄດ້ເຂົ້າສູ່ດິນແດນຂອງ Nicomedia
ເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນວັນທີ 27 ເດືອນ July, 1299.”

“ການຄຳນວນຂອງນັກຂຽນບາງຄົນໄດ້ດຳເນີນໄປບົນຂໍ້ສັນນິຖານວ່າ
ໄລຍະເວລານັ້ນຄວນຈະເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການສະຖາປະນາຈັກກະພັດອອດໂຕມານ;
ແຕ່ນີ້ເປັນຄວາມຜິດພາດຢ່າງບາກົດແຈ້ງ; ເພາະວ່າ
ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ຈະຕ້ອງມີກະສັດປົກຄອງເທິງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ຍັງຈະຕ້ອງທຳລະມານມະນຸດເປັນເວລາຫຼາຍເດືອນ. ແຕ່ໄລຍະເວລາແຫ່ງການທຳລະມານນັ້ນ
ຈະບໍ່ອາດເລີ່ມຕົ້ນກ່ອນການໂຈມຕີຄັ້ງທຳອິດຂອງພວກຜູ້ທຳລະມານ,
ຊຶ່ງເປັນດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ຂ້າງເທິງແລ້ວວ່າ ຄົວນີ້ 27 ກໍລະກົດ, 1299.”

“ການຄຳນວນທີ່ຕາມມານີ້ ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ເທິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນນີ້
ໄດ້ຖືກຈັດເຮັດແລະຕີພິມໃນຜົນງານໜຶ່ງທີ່ມີຊື່ວ່າ, Christ’s Second Coming, etc., ໂດຍ J.
Litch, ໃນປີ 1838.

“‘ແລະອຳນາດຂອງພວກເຂົາແມ່ນເພື່ອທຳຮ້າຍມະນຸດຢູ່ຫຼັກເດືອນ.’
ຂອບເຂດອຳນາດທີ່ໄດ້ຮັບມອບແກ່ພວກເຂົາຂະຫຍາຍມາເຖິງພຽງເທົ່ານີ້
ຄືເພື່ອທຳລະມານໂດຍການບັນສະດົມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໃນທາງການເມືອງເພື່ອຂ້າພວກເຂົາ.
‘ຫຼັກເດືອນ,’ ຄືໄລ່ເດືອນລະສາມສິບວັນ ກໍໃຫ້ໄດ້ໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບວັນ; ແລະວັນເຫຼົ່ານີ້
ເນື່ອງຈາກເປັນສັນຍາລັກ ຈຶ່ງໝາຍເຖິງໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີ. ເມື່ອເລີ່ມນັບຈາກວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299,
ໄລຍະໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີກໍສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1449. ຕະຫຼອດໄລຍະເວລານັ້ນ
ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນສົງຄາມກັບອານາຈັກກຣີກອົບຈະບໍ່ຂາດສາຍ, ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ສາມາດພິຈາລະນາໄດ້.
ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດແລະຄອບຄອງແຂວງຕ່າງໆຫຼາຍແຫ່ງຂອງກຣີກ,
ແຕ່ເອກະລາດຂອງກຣີກກໍຍັງຖືກຮັກສາໄວ້ຢູ່ໃນ Constantinople. ແຕ່ໃນປີ 1449,
ເມື່ອຄົບການໂດໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີ, ການປ່ຽນແປງໜຶ່ງກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ,
ປະຫວັດຂອງມັນຈະພົບໄດ້ພາຍໃຕ້ແກໜ້າເປັດຖັດໄປ.” Uriah Smith, Daniel and Revelation,
505–507.

Uriah Smith ກຳລັງອ້າງເຖິງການຄຳນວນຂອງ Josiah Litch ກ່ຽວກັບໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີ,
ເຊິ່ງເມື່ອສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ
ກໍເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນສຳລັບຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍເກົ້າສິບເອັດປີແລະສິບຫ້າວັນໃນແກໜ້າຕີໄປ.
ໃນການກ່າວຄຳເຫັນກ່ຽວກັບຄຳທຳນາຍຂອງ Litch ອັນກ່ຽວເນື່ອງກັບຄຳພະຍາກອນເວລາທັງສອງນີ້ Sister
White ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່າ:

“ໃນປີ 1840
ການສຳເລັດຜົນຂອງຄຳພະຍາກອນອັນໂດດເດັ່ນອີກປະການໜຶ່ງໄດ້ບຸກເລົ່າຄວາມສົນໃຈຢ່າງແຜ່ຫຼາຍ.
ສອງປີກ່ອນໜ້ານັ້ນ ໂຢຊີຢາ ລີດຊ໌,
ໜຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ປະກາດຄົນສຳຄັນທີ່ເຫດສະໜາເລື່ອງການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ, ໄດ້ຕີພິມຄຳອະທິບາຍ
Revelation 9 ໂດຍຄາດພະຍາກອນການລົ້ມສະຫຼາຍຂອງຈັກກະພັດ Ottoman.
ຕາມການຄຳນວນຂອງລາວ ອຳນາດນີ້ຈະຖືກໂສ້ນລົງ... ໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ, 1840, ເມື່ອອຳນາດ
Ottoman ໃນ Constantinople ອາດຈະຖືກຄາດໝາຍວ່າຈະແຕກຫັກ. ແລະຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ
ສິ່ງນີ້ຈະພົບວ່າເປັນໄປຕາມນັ້ນ.”

“ໃນເວລາອັນແນ່ນອນຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ນັ້ນ, ຕວກກີ, ໂດຍຜ່ານທາງທູດຂອງນາງ,
ໄດ້ຍອມຮັບການຄຸ້ມຄອງຂອງບັນດາມະຫາອຳນາດພັນທະມິດແຫ່ງຢູໂຣບ,
ແລະດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງໄດ້ຕົກຢູ່ໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງບັນດາຊາດຄຣິດສະຕຽນ.
ເຫດການນັ້ນໄດ້ສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນຢ່າງຖືກຕ້ອງຄົບຖ້ວນ. ເມື່ອເລື່ອງນີ້ເປັນທີ່ຮັບຮູ້
ຜູ້ຊົນຈຳນວນຫຼາຍໄດ້ເຊື່ອໝັ້ນໃນຄວາມຖືກຕ້ອງແຫ່ງຫຼັກການຕີຄວາມຄຳພະຍາກອນທີ່ Miller
ແລະຜູ້ຮ່ວມງານຂອງລາວໄດ້ຍຶດຖື,

ແລະການເຄື່ອນໄຫວເລື່ອງການສະເດັດມາໄດ້ຮັບແຮງຜັກດັນອັນນ່າອັດສະຈັນ.
ບຸກຄົນຜູ້ມີຄວາມຮູ້ແລະມືຖານະໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບ Miller ທັງໃນການປະກາດເທດສະໜາ
ແລະໃນການຕີພິມແຜ່ເຜີຍທັດສະນະຂອງລາວ, ແລະຈາກປີ 1840 ຫາ 1844
ພາລະກົດນັ້ນໄດ້ຂະຫຍາຍອອກຢ່າງວ່ອງໄວ." The Great Controversy, 334, 335.

ໄພວິບັດທິໜຶ່ງແລະທຳຮ້ອງຖືກເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັນໂດຍຄຳພະຍາກອນທາງເວລາສອງປະການທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັນ.
ໄພວິບັດທິໜຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍພາບປະກອບຂອງການປະທັບຕາ,
ແລະໄພວິບັດທິສອງສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍປະຫວັດສາດຈາກວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840
ຈົນເຖິງການເປົ້າແກກຕິຈັດໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ຊຶ່ງກໍເປັນພາບປະກອບຂອງການປະທັບຕາເຊັ່ນກັນ.
ການເລີ່ມຕົ້ນແລະການສິ້ນສຸດມີລາຍເຊັນຂອງອັນພາແລະໂອເມກາ, ເພາະວ່າ
ເຊັ່ນດຽວກັບໃນປະຫວັດສາດທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງຮັບຮອງພັນທະສັນຍາໄວ້ເປັນເວລາໜຶ່ງອາທິດ,
ຊ່ວງເວລານີ້ຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງພາກ. ພາກເວລາທຳອິດເລີ່ມຕົ້ນກັບ Mohammed ຄົນທຳອິດ,
ແລະສິ້ນສຸດກັບ Mohammed ຄົນທີສອງ. ພາກເວລາທີສອງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍ
"ສຽງຈາກເຂົ້າທັງສີຂອງແທ່ນຄຳທອງຊຶ່ງຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ," ແລະມັນສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍ "ສຽງ"
ຂອງພຣະຄຣິດ, ຜູ້ຊົງຊົງສາບານ "ໂດຍພຣະອົງຜູ້ດຳລົງຢູ່ເປັນນິດນິຣັນດອນ, ຜູ້ຊົງສ້າງຟ້າສະຫວັນ
ແລະສົ່ງທັງບວງທຶນໃນນັ້ນ, ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະສົ່ງທັງບວງທຶນໃນນັ້ນ, ທະເລ ແລະສົ່ງທັງບວງທຶນໃນນັ້ນ, ວ່າ
ເວລາຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ."

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

"ຄຳຖາມໃດກໍຕາມທີ່ຊາຕານສາມາດບຸກເຮົາຂຶ້ນໃນຈິດໃຈເພື່ອກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມສົງໄສກ່ຽວກັບປະຫວັດອັນ
ຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງການດຳເນີນໃນອະດີດຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ
ຍ່ອມເປັນທີ່ພິຈາລະນາອີ່ຫຍັງອະທິບໍດີແຫ່ງຊາຕານຂອງມັນ ແລະເປັນການລ່ວງເກີນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.
ຂ່າວສານເລື່ອງການສະເດັດມາໃນໄວງນີ້ຂອງພຣະອົງສູ່ໂລກຂອງພວກເຮົາ
ດ້ວຍລັດອຳນາດແລະສະຫງ່າຮາສີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ເປັນຄວາມຈິງ ແລະໃນປີ 1840
ໄດ້ມີຫຼາຍສຽງຖືກຍົກຂຶ້ນໃນການປະກາດຂ່າວນີ້." Manuscript Releases, volume 9, 134.